

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
'ΠΑΤΡΙΩΝ'
ΘΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐν τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χοσιδάκη, Κ. Γ. Ζησιού και Ι. Μ. Λομβάρδη διευθύνοντος

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ

Όταν μεταμφιεσθέντες τὰ ἔτοιμα συνταγματικά ἐν-
δύματα οἱ Νεότουρκοι ἐφιλοδόξησαν νὰ ἐπιδείξουν εἰς
τὴν χριστιανικὴν Εὐρώπην, ὅτι δὲν ἤλλαξαν μόνον ἐ-
ξωτερικῶς, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐσωτερικῶς μετεβλήθη ἡ πα-
λαιoturκικὴ των ψυχὴ, περιφανὲς μαρτύριον τοῦ αἰφνι-
δίου των πολιτισμοῦ ἐπρόβαλον τὸν ἐξοστρακισμόν των
χιλιάδων σκύλλων, οἵτινες διέχεον τὴν δυσωδίαν των
εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Σταμπούλ.

Καὶ ἡ Εὐρώπη τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἔχειροκρότησεν,
ὑπερήφανος μάλιστα διότι εἰς ἑαυτὴν καὶ τὰ ἀλτροῦ-
στικά της διδάγματα ἀπέδιδε τὴν ἀγαθοποιὸν ταύτην με-
ταμόρφωσιν.

Ἀλλ' ὅταν οἱ γάριν τῆς προόδου ἀπελαθέντες εἰς ἐ-
ρημότησιν τινὰ σκύλλοι, ἐγκατελείφθησαν εἰς τὴν πεῖ-
ναν καὶ τὴν δίψαν, τὰ γοερά των γαυγίσματα ἀντήχη-
σαν ἀμέσως εἰς τὰς συμπαθητικὰς καρδίας τῆς χριστια-
νικῆς Εὐρώπης καὶ οὐρανομήκης ἠκούσθη ἡ φωνὴ των
φιλανθρώπων ὑπὲρ των θυμάτων τούτων τῆς Νεοτουρ-
κικῆς ἀσπαραγγίας. Λυπούμεθα ὅτι δὲν ἐφυλάξαμεν
στροφάς τινος των λυρικῶν ἐπικλήσεων, αἵτινες τόσα
τότε εἶχον ἀποσπάσει δάκρυα διὰ νὰ τὰς ἐπαναλάβωμεν
τώρα καὶ ἐρωτήσωμεν κατόπιν ὅλους ἐκείνους τοὺς
πρίγκηπας τοῦ καλάμου καὶ τοὺς προέδρους τῆς εὐαι-
σθησίας ποῦ εὐρίσκουσι σήμερον τὴν δύναμιν νὰ μένωσιν
ἀπαθεῖς καὶ ἀσυγκίνητοι καὶ ἱγθύος ἀφωνότεροι πρὸ των
ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων, ἅτινα παρουσιάζουσιν αἱ
μυριάδες των θυμάτων τῆς Μικρασίας καὶ τῆς Θράκης.

Ἡ Ἱστορία θὰ ὁμολογήσῃ ἡμέραν τινὰ ὅτι μόνον
εἰς τὸ ζήτημα των σκύλλων ἐφάνη πράγματι χριστια-
νικὴ ἡ Εὐρώπη. Μέχρι σήμερον τοῦλάχιστον. Διότι
καὶ ὅτε διὰ των σταυροφόρων της κράζουσα «ὁ Θεὸς
τὸ θέλει» ὑπενόμευε τὸν Χριστιανισμόν τῆς Ἀνατο-
λῆς καὶ ἐλειόστροννε τὸν δρόμον τῆς τουρκικῆς
κατακτήσεως καὶ ὅτε διὰ τῆς ἱερᾶς συμμαχίας προσε-
πάθει νὰ καταπνίξῃ τὸν ἀγιώτατον των ἀγώνων καὶ ὅτε
σιωπηρὰ καὶ μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἤκουε τοῦ
Γλάδστωνος ἀποκαλοῦντος ἐστεμμένον δῆμιον ἐκείνον
πρὸ τοῦ ὁποίου αὐτὴ ὑπεκλίνεντο ὡς πρὸ τοῦ καλυτέ-
ρου των πελατῶν της καὶ τώρα ὅτε μυριάδες θυμάτων
πρὸς ἓνα μόνον ἐπὶ γῆς σωτήρα καὶ ἀντιλήπτορα ἀποτεί-
νονται, πρὸς τὴν μικρὰν καὶ ἀσθενὴ Ἑλλάδα, ἡ Εὐρώ-
πη, καὶ αἱ Δυνάμεις της οὐδὲν ἔχουσι δικαίωμα ν' ἀπο-
καλοῦνται καὶ νὰ αὐτοκαλοῦνται μάλιστα Χριστιανικαί.

Μία εἶναι καὶ μόνη ἡ ἀληθὲς χριστιανικὴ Δύναμις
ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ Ἑλλάς. Δι' αὐτὸ ὑπέστη ὅλα τὰ
πάθη ἐκείνου, ὃν πράγματι λατρεύει. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ
ἀνέστη ἐκ νεκρῶν. Δι' αὐτὸ θὰ ζήσῃ εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Γ'.
(Ματθ. Στ. 22—23)

Κεῖμενον

Εἶπεν ὁ Κύριος ὁ λύχνος τοῦ σώματος ἐστὶν ὁ ὀφ-
θαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἀπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ
σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται· ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πο-
νηρός¹ ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται· εἰ οὖν
τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον· οὐδεὶς
δύναται δυοὶ κυρίως δουλεῖν· ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισή-
σει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται² καὶ
τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει· οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεῖν
καὶ Μαμωνᾷ.³ Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ
ψυχῇ ὑμῶν τί φάγετε καὶ τί πίνετε, μὴδὲ τῷ σώματι
ὑμῶν τί ἐνδύσεσθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖον ἐστί τῆς τροφῆς
καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος; ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ
τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ
συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐρά-
νιος τρέφει αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μάλλον διαφέρετε αὐτῶν·
τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν
ἡλικίαν⁴ αὐτοῦ πῆχυν ἓνα; καὶ περὶ ἐνδύματος τί
μεριμνᾶτε; καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ, πῶς αὐξά-
νει· οὐδὲ κοπιᾷ οὐδὲ νύθει·⁵ λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ
Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλλετο⁶ ὡς
ἐν τούτων· εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ σήμερον ὄντα
καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον ὁ Θεὸς οὕτως ἀμ-
φιέννυσιν,⁷ οὐ πολλὰ μᾶλλον ὑμᾶς ὀλιγόπιστοι; μὴ
οὖν μεριμνήσπε λέγοντες τί φάγωμεν ἢ τί πῶμεν ἢ
τί περιβαλλώμεθα, πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ·
οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρῄζετε τού-
των ἀπάντων, (ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ
Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα
προστεθήσεται ὑμῖν.

Σημειώσεις.

1) Ὁ φ θ α λ μ ὁ ν, ἐννοεῖ τοῦτον. Ἀ π λ ο ὦ ν ἦτοι ὑγιᾶ, π ο -
ν ἡ ρ ὁ ν = βεβλαμμένον. 2) Ἀ ν θ ἔ ξ ε τ α ἰ ὁ ὦ υποτέρη θὰ ἀνε-
χθῇ. 3) Μ α μ ω ν ᾱ ε = Χαλδαῖσι πλοῦτος. 4) Τὴν ἡλικίαν ἦτοι
τὴν ζωὴν. 5) Ν ἡ θ ε ἰ = πλώσων. 6) Π ε ρ ἰ ε β ᾱ λ ε τ ο =
ἐνεδύετο. 7) Ἀ μ φ ἰ ε ν υ σ ἰ ν = ἐνέδου.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η ΕΛΠΙΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Ἐκ τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς 1-11.

Θέλον ὁ Ἀπ. Παῦλος νὰ καταρτίσῃ τὸν φραγμὸν τὸν
χωρίζοντα τοὺς Ἰουδαίους ἀπὸ των ἐθνικῶν καὶ νὰ ἐνώσῃ
τοὺς πάντας εἰς Χριστόν, ἐν πάσαις ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ
δὲν παραλείπει νὰ ὑπενθυμίσῃ, δοθείσης εὐκαιρίας ὅτι τὴν
σωτηρίαν καὶ δικαιοσύνην λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος, οὐχὶ διὰ τῆς
δυνάμεως αὐτοῦ καὶ των τυπικῶν ἔργων, ἀλλὰ διὰ τῆς
Χριστὸν πίστεως καὶ των ἔργων τῆς ἀγάπης. Ἐν τῇ αὐρί-
ον ἀναγινωσκομένην περικοπῇ τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστο-

λῆς ἀναφέρων διὰ μυριοστήν ἰσως φοράν τοῦτο ἔξαγει τὸ συμπέρασμα ὅτι κατόπιν τῆς διὰ πίστεως εἰς Χριστὸν διακρίσεως ταύτης ἔχομεν τὴν πρὸν τὸν Θεὸν εἰρήνην καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἐλπίδα, ἥτις κατεργάζεται τὴν ὑπομονήν.

«Δικαιωθέντες ἐκ πίστεως, εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχάκαμεν ἐν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην, ἐν ᾗ ἐστήκαμεν». Μακρὰν ὄντες ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπληρώσαμεν εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἐλάβομεν τὴν χάριν ταύτην διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως· εἰς τὴν χάριν δὲ ταύτην ἔχομεν στερεῶς ἐδοκιμάσθη καὶ καυχώμεθα ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ὁ Θεὸς θέλει δοῶσαι ἡμᾶς ἐν τῇ οὐρανίῳ αὐτοῦ Βασιλείᾳ. αὐτὸν μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδοτές ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δικαιοσύνην, ἡ δὲ δικαιοσύνη ἐλπίδα. Δὲν καυχώμεθα δὲ μόνον διὰ τὰ ἀγαθὰ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς θλίψεις τὰς ὁποίας ὑφίστάμεθα. Πάντοτε ὁ Χριστιανὸς ἔχων πεποιθήσιν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πατρὸς δὲν ἀποθαρρύνεται ἐν ταῖς θλίψεσι θεωρῶν αὐτὰς διδομένας ὡς δοκιμασίαν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πεποιθήσεως καὶ τῆς ὑπομονῆς τοῦ Χριστιανοῦ, ἥτις εἶνε μεγίστη ἀρετὴ καὶ ἀπαραίτητος. Τὴν γνώμην ταύτην ἐνισχύουσι καὶ τὰ πολλὰ παραδείγματα, ἅτινα ἐν τῇ Π. Δ. ἀναφέρονται, ὡς λέγει δὲ ὁ Ἀπόστολος ἡ θλίψις κατεργάζεται τὴν ὑπομονήν, ἡ δὲ ὑπομονὴ τὴν ἐλπίδα, ἥτις οὐ καταισχύνει «ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν.» «Ὅτι δὲ ἡ ἐλπίς ἡμῶν δὲν θὰ διαφθερῇ πιστοῦται ἐκ τοῦ ὅτι θαυμάσιος ἐδόθη ἡμῖν ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἡ ἐνοικοῦσα ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Ἐπίσης πιστοῦται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι «ἐπὶ Χριστῷ, ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν, κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσθενῶν ἀπέθανε. Μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθνήσκει, ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τοῖμα ἀποθνήσκει». διότι μόλις ὑπὲρ δικαίου δύναται τις νὰ ἀποθάνῃ οὐχὶ ὅμως καὶ περὶ ἀμαρτωλῶν ὡς ἐπαρξεν ὁ Κύριος ἡμῶν. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔχθοι ὄντες ἐνεκα τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος συνεχωρήθημεν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πολλῶν μᾶλλον συγχωρηθέντες θὰ σωθῶμεν χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ ἀνάγκη νέας θυσίας, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ζῶντα καὶ ἐγερόντα ἐκ νεκρῶν.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Ἀνάθεμά σε, Βασιλεῦ, καὶ τρίς ἀνάθεμά σε, με τὸ κακὸν ὁ πόκαμος, με τὸ κακὸν τοῦ καίσι, Στέλνεις, τραῦς τοὺς γέροντας τοὺς πρῶτους, τοὺς παπᾶδες, νὰ μασῇς παιδομάζωμα, νὰ καμῇς Γιαννισσαροῦς. Κλαῖν' ἡ μαναδες τὰ παιδιὰ, κ' ἡ ἀδελφαὶ τ' ἀδέρφια. κλαίω κ' ἐγὼ καὶ κἀγομαι κ' ὅτο νὰ ζῶ θὰ κλαίω. περὶ πῆραν τὸ γούκα μου, αὐτὸ τὸν ἀδερφὸ μου.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Α'.

Ἡ Πολιτεία—πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ τοῦτο μετὰ λύπης—ὀλιγόρησε, περὶ πολλὰ ἀλλὰ ἀναξιώτερα μεριμνῶσα καὶ τυρβαζομένη, ἀλλ' οἱ σοφοὶ τοῦ Γένους διδάσκαλοι, οἱ τε διασκητήται καὶ οἱ ἀφανέστεροι, οἱ σπείροντες μετριοφρονῶς τὸν σπόρον τῆς ἐλληνικῆς παιδείας καὶ συνδουλίζοντες τὸ πῦρ τοῦ ἐθνικοῦ πνεύματος ὅπου ὑπάρχουν καὶ ἐργάζονται τὰ τέκνα τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς, οἱ ἐνάρτεροι καὶ

φιλοπάτριδες κληρικοὶ, οἱ φυλάσσοντες εὐλαβῶς τὸ παλαιὸν τῆς πίστεως καὶ δι' αὐτῆς κρατύνοντες τὸ αἶσθημα τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης, οἱ συγγραφεῖς, οἱ ποιηταὶ τῶν προηγουμένων γενεῶν ὑπῆρξαν οἱ τροφοὶ τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς. Αὐτοὶ διὰ τῆς ἐργασίας τῶν, διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν, διὰ τῶν μελετῶν τῶν, διὰ τῶν ὑπομνήσεων τῆς ἱστορίας, διὰ τοῦ ἀκαμάτου σάλπισματος τῶν ἐθνικῶν πόθων προσεπάθουν νὰ διατηροῦν αὐτὴν νήφουσιν καὶ ἐγρηγοροῦσαν, προφυλαγμένην ἐκ τῶν πειρασμῶν, νὰ τὴν παραμυθοῦν ἐν ὥραις συμφορᾶς καὶ ν' ἀναστύλωνουν τὴν ἐκάστοτε κλονιζομένην πίστιν εἰς τὸ μέλλον. Καὶ ἂν ὑπάρχῃ σκιά τι τραγικὴ εἰς τὴν χαρμόσυνον πανήγυριν ἣν ἄγει ὁ Ἕλληνας ἐπὶ τῇ θριάμβῳ του, εἶναι ἡ σκῆψις ὅτι πολλοὶ τῶν τροφῶν αὐτῶν τῆς ιδέας, αὐτῶν τῶν καρτερικῶν παιδιωγῶν, τῶν δαδούχων ὅσοι διετήρουν ἀτίθεστον τὸν φανὸς τῆς ἐλπίδος, ἀποῦ ἐδοκίμασαν τὰς πικρίας τῆς κύκλῳ αὐτῶν ἀπογοητεύσεως καὶ ἀνέπνευσαν τὸν ἀέρα τοῦ μαρτυρίου κατὰ τὰ τελευταῖα πονηρὰ ἔτη τοῦ ἐθνικοῦ βίου, ἐκοιμήθησαν πρόωκως, χωρὶς νὰ ἴδουν τὸ σέλας τῆς ἀναστάσεως ἣν εὐηγγελίζοντο. Μωῦσεῖς καταδικασθέντες νὰ μὴ εὐτυχίσουν ν' ἀπαντήσουν, ἔστω καὶ μακροθνήσκοντες ὡς ἐκεῖνοι, τῆς ἐπαγγελίας τὴν γῆν εἰς ἣν αὐτοὶ ὠδήγησαν τοὺς ἄλλους. Ἡ Πίστις ἔχει τὴν ἱερὰν ὑποχρέωσιν νὰ τηρήσῃ δεόντως τὴν μνήμην τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν. Ἀς κοσμηθῶν ἐκ τοῦ πλουσίου ἀμνητοῦ τῶν δακρύων τῶν ἐθνικῶν νικῶν, ἃς αὐτοὶ ἐσπειραν, αἱ πενιχροὶ τῶν τάφοι· καὶ ὅπως ἐπαρξεν ὁ εὐσεβὴς ἐκεῖνος Ἱππευότης, ἃς πορευθῶν οἱ αἰσθηματικαὶ ἐκπινύσει καὶ ἃς βοήθουν ἐπὶ τοῦ σκεπάζοντος αὐτοὺς χώματος μεγάλη τῇ φωνῇ: **Ἡ Ἑλλάς ἀνέστη! ἡ Ἑλλάς ἐνέκυσεν! ἡ Ἑλλάς ἐμεγαλύνθη! Κοιμηθῆτε τὸν ὕπνον τῆς εἰρήνης!**

Δὲν πρέπει δὲ μόνον νὰ τιμηθῇ ἀπλῶς τὸ κερποφόρον ἔργον τῶν πνευματικῶς προαγωνισαμένων, ἀλλὰ καὶ νὰ συνεκτιθῇ. Οὐ μόνον ἡ Ἑλλάς ἡ ἐπίσημος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνεπίσημος, ἡ Ἑλλάς τῶν φιλοτιμῶν πατριωτῶν καὶ τῶν γενναίων δωρητῶν, ἡ Ἑλλάς τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, ἡ πρόθυμος νὰ συντελέσῃ εἰς πᾶν τὸ συντείνον εἰς τὴν εὐκλειαν καὶ τὴν εὐμερίαν τῆς πατρίδος. ἃς φροντίσῃ νὰ προστατεύσῃ μετὰ ζήλου, νὰ καλλιεργήσῃ, νὰ ἐνισχύσῃ, νὰ ὀργανώσῃ συστηματικῶς ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς ὕλικας καὶ τὰς ἡθικὰς δυνάμεις τοῦ ἔθνους, νὰ ἐπαυξήσῃ τὰ πνευματικὰ τοῦ ὅπλου, ἅτινα ἐν παντὶ καιρῷ ὑπῆρξαν τὰ ἰσχυρότερα καὶ τὰ ἀκατανίκητα. Πρέπει νὰ προστατευθῶν γενναίως καὶ αἱ ἐπιστήμαι καὶ τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι καὶ τὸ βιβλίον καὶ τὸ θέατρον καὶ ὁ προδευτικὸς Τύπος καὶ πᾶν ὅ, τι συμβάλλει εἰς τὴν διάπλασιν τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς, εἰς τὴν ἐξευγένισιν τῶν αἰσθημάτων, εἰς τὴν διάδοσιν καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἰδεῶν καὶ τὴν ἐξάρισιν τοῦ φρονήματος. Πρακτικῶς τῆς ἐνσπύου δυνάμεως, ἥτις θὰ καθιστᾷ σεβαστὰ τὴν σημαίαν καὶ τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος, ἃς συνταχθῶν αἱ φάλαγγες τῆς ἀκαμάτου πνευματικῆς δράσεως, αἵτινες θὰ προάγουν τὸ ἡθικὸν τῆς θείας καὶ θὰ ἐξασφαλίσουν τὴν τιμητικὴν τῆς θέσιν εἰς τὴν εἰρηνικὴν παλίστραν τοῦ πολιτισμοῦ, αἱ φάλαγγες εἰς ὧν τὰς τάξεις θὰ συμπεριληφθῇ μετὰ τιμῆς καὶ ὁ διδάσκαλος ὁ γυλιώων τὰς τρυφεράς ψυχὰς μετὰ ζωογονοῦν νάμα τῆς φιλοπατρίας καὶ ὁ πεφωτισμένος λειτουργὸς τῆς θρησκείας ὁ καθοδηγῶν τὸ ποίμνιόν του περὶ τὴν ὁρμὴν ἀντίληψιν τῶν ὑψηλῶν διανοημάτων τῆς πίστεως καὶ ὁ ἐπιστήμων ὁ φωτίζων τὸν νοῦν καὶ εὐρύων τὴν σκῆψιν διὰ τῶν ὠφελίμων γνώσεων καὶ ὁ συγγραφεὺς ὁ διαπλάττων τὰ εὐγενῆ καὶ ὑπερήφανα αἰσθήματα τῆς καρδίας καὶ ὁ καλλιτεχνὴς ὁ ἐξευγενίζων τὴν ψυχὴν διὰ τῆς λατρείας τοῦ ἀκαλοῦ καὶ ὁ δημοσιογράφος ὁ διαφωτιζὼν καὶ καθοδηγῶν

τὸν λαὸν εἰς τὴν τρίβον τοῦ καθήκοντος καὶ ὁ ποιητὴς, ὅστις δὲ συντηρῇ τὸ πῦρ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἐξυμῶν τὰ κλέα τῆς πατρίδος ἐν καιροῖς εἰρηνικοῖς καὶ κεντριζὼν τὸ φρόνημα ἐν τῇ κρίσει σιγῇ τῆς ἐξεγέρσεως μετὰ τοὺς θουρίους τοῦ Τυρταίου. Πᾶσα αὕτη ἡ ποικίλη τὴν σύστασιν στρατιὰ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Πολιτείας καὶ τὴν στοργὴν τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ὀφείλει νὰ τεθῇ ἐπὶ τὸ ἔργον καὶ ἐν τῇ πολυσχιδεῖ αὐτῆς δράσει πρὸς ἕνα κοινὸν ἀτενίζουσα σκοπὸν νὰ παρασκευάσῃ συντόμως τοὺς μέλλοντας ἐθνικοὺς θριάμβους.

ΕΙΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΤΟΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΝ

ΕΠΙΘΩΜΙΟΣ ΥΜΝΟΣ (*)

Β'

Τίς αἴγλην οὕτως ἀγνὴν ἀνέτειλεν ἐν τῇ ψυχῇ του;

Ὁχλοκόποι γινώμαι παντοῖα προβάλλοντα· καὶ εἶπε τις—σάρκων πυκνῶν κατασκευάσμα καὶ ἄρμων σιδηρῶν καὶ χαλκῶν—δὶνῶν νεύρων—ὅτι τᾶλκιμα σώματα, μόνα ταῦτα, εἶναι τὰ κατεργαζόμενα τὴν νίκην, οὐχὶ τὸ εὐγενὲς φρόνημα, οὐχὶ τὸ ἐλευθέρως πείθεσθαι εἰς τὰ κελεύσματα τῶν ἡγεμόνων τῆς στρατιᾶς, οὐχὶ τὸ προσδύειν μετὰ καταφρονήματος πρὸς τὸν θάνατον, οὐχὶ ἡ στοργὴ πρὸς τὴν ἱερωτάτην μητέρα γῆν τῶν προγόνων. Ἐκ τοῦτου Σπαρτιάτης ἀνὴρ, ἀκμῆς σώματος πρίννης, τεθραμμένος ἐν τῇ Πλατανιστᾷ καὶ εἰς τὰς ἀνὰ τὸν Ταύγετον κυνηγεσίας, λαβὼν νεκρὸν τινα νὰ στήσῃ αὐτὸν ὁρθὸν ἐπεχείρει. Μάτην ὁ κύπος. Ἐφάνετο ἀγανακτῶν· «μὰ, ἰδοὺ αἱ σάρκες σου αἱ πυκναί, ἔλεγεν, ἰδοὺ τὰ σιδήρεα ὀστά σου, οἱ τένοντές σου οἱ χάλκεοι· διατὶ κρημνίζεσαι οὕτω ραχδατός;» Καὶ εἶπε τέλος στραφεὶς, ἡρέμα μειδιῶν πρὸς τῆς χυδαίας ὕλης τὸν ἐγκωμιστήν· «αἶ, μὰ τοὺς Διοσκούρους, μέσα εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ κατὶν».

Ναὶ· καὶ ἂν τὸ σῶμα ἔχει ἐργασθῇ ἡ νεότης καὶ ἡ ὕγεια διὰ τοῦ πυρός τῆς ἀρετῆς, ὅπως ἡ Θέτις τὸν Ἀχιλλέα, μέσα ἐδῶ εἰς τὰ στέρνα ἐπὶ τοῦ θεοῦ θρόνου αὐτῆς ψυχὴ οὐχὶ χαμικιπετῆς ἀλλ' ὑψηλογνώμων πρέπει νὰ εἶναι καθιδρυμένη, ἥτις καὶ τὴν ἀσθενή σάρκα ἡράκλειον ἐξεργάζεσθαι. Ἰδετε τὴν Λάρισαν τοῦ Ἀργεῖος, μετὰ τὰ κατεσκληρότατα τεῖχη αὐτῆς, μετὰ τὰς ἀραιὰς ἐπαλξεις, ὡς ὅτ' αἱ κήτους εἶναι ἐκρηγνόντες εἰς τὸν αἶμα· ὁ Πύρξ ἀθάνατος ἐξωγορόντο ποτε τὸ σκέλεθρον τοῦτο, ὁ Πέτρος Μπαρμπιτσιώτης, ὁ υἱὸς τοῦ Ζαχαριᾶ Θεοδόρου, ὁ Ἀντωνίος Κουμουστιώτης καὶ οἱ ὀλιγοστοὶ Λακεδαιμόνιοι περὶ αὐτοὺς. Τὸ ὑπέροχον κῦμα τῆς εἰσβολῆς τοῦ Δράμαλι ἐκτύπησεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ προφράγματος, ἵνα συντριβῇ παλινρρόθιον εἰς τὰ Δερβενάκια.

Τοιαύτη θεία ἀκτινοβολία ἐπλάσθη τοῦ Κωνσταντίνου ἡ ψυχὴ. Καὶ ἐπλάσθη ἐκ τῶν παιδεύματων τοῦ γένους.

(*) Διὰ τὴν 29ην περελθόντος Μαΐου, ἐπέτειον τοῦ θανάτου Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, εἶχε διοργανωθῇ ὑπὸ τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου Σπάρτης σεπτὸν προσκύνημα εἰς Μυστρᾶν, ὅπου τανάκτορα τῶν δεσποτῶν τοῦ Μορέως Παλαιολόγων, ναοὶ θαυμαστῆς τέχνης καὶ ἄλλα κτίσματα, τῶν χρόνων ἐκείνων, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐνεκα βλάβης τῆς ἰδοῦ τὸ προσκύνημα δὲν ἐξετελέσθη. Ὁ μέλλων νὰ ἡγηθῇ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης καθηγητὴς κ. Κ. Γ. Ζηρίου εἶχε γράψῃ λόγον, ὅστις θ' ἀπηγγέλλετο κατὰ τὸ ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ναφ' τοῦ Ἀγίου Δημητρίου μνημόσυνον. Τοῦτον δημοσιεύομεν. Ἐπιγράφει δὲ αὐτὸν ὁ γράψας ἱππῶμος ὕμνον ἀκολουθῶν τῷ Σιμωνίδῃ, εἰπόντι ὅτι διὰ τοὺς ὑπὲρ πατρίδος θνήσκοντας οὔτε γοῖ οὔτε θρήνοι προσήκουσιν ἀλλ' ὕμνοι, ἀφ' οὗ δὲ τάφος αὐτῶν εἶναι βωμός.

Τὰ παιδεύματα ταῦτα ἀπὸ τοῦ λίκνου αὐτοῦ ὡς βυζυγία ἤμα ἤσαν μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν ὡς ὑψηλόκληρος βράχος ὑπὸ σεισμοῦ ἀπορραγεί, ἐστρώθη τιτάνειος ὑπὸ τῆς πολεμιστηρίας σάλπιγγος τὴν κλαγγήν.

Ἐν τῇ Βυζαντίῳ μνημεῖα πανταχοῦ κλέους ἀνεσπέρου καὶ μορφῇ μεγαλειότατοι ἤσαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἐκεῖ ἡ Χρυσὴ Πύλη δι' ἣς εἰσῆρχοντο οἱ θριαμβεύοντες στρατηλάται, ἐδῶ ἡ Ἀγία Σοφία, ἐξ ἣς λαβὼν τὴν εἰκόνα Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου ἐστράτευσεν κατὰ τῶν Περσῶν ὁ Ἡράκλειος, περὶ τῶν ἡμῶν τοῦ Στουδίου, ἐν ᾗ ὁ προπάτωρ αὐτοῦ Μιχαὴλ μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς Πάδωας ἀπὸ τῶν Λατίνων, κατέθεσε τὴν εἰκόνα τῆς Ὁδηγητρίας.

Ἐν περισέμῳ δὲ συνεδρίῳ οὐρανίωνων ἐν τῇ βασιλείῳ αἰθούσῃ τῶν ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως ἀνακτόρων, ἀνακτες συνέρχονται γιγαντίου ἀναδρομῆς. Ἐκεῖ στρατάρχαι νικηταὶ δυσπαλαίστων λαῶν. Ἐκεῖ οὐ μόνον οἱ παλαιότεροι περὶ πᾶσαν τοῦ θεοειδούς τοῦ ἐργασίαν Βυζαντίου σοφοὶ περὶ τοὺς νόμους τῆς κινήσεως καὶ τῆς ἀρμονίας τῶν νόμων οἱ φιλόσοφοι, ρήτορες, ἱστοριογράφοι, ὕμνοι θεοσπεσίων ποιηταὶ ὡς φαντάσματα λευκοῦ φωτός ἐφέροντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, ἀλλ' εἶδεν αὐτὸς Μανουὴλ τὸν Χρυσολωρᾶν, τὸν Βησσαρίωνα, Ἰωάννην καὶ Μάρκον τοὺς Εὐγενικούς, Γεώργιον τὸν Σχολάριον καὶ ἐδιδάχθη παρ' ἐκείνων τί τὸ γένος αὐτοῦ ἐν τῇ βίῳ τοῦ ἐλευθέως πολιτεύεσθαι καὶ τῆς λατρείας τῶν Μουσῶν εἰργάζεσθαι.

Καὶ ἐνταῦθα, ἐν τῇ θεοσώτῃ πόλει τοῦ Μυζηρᾶ, ὅπου ὁ Θεὸς κατηύθυνεν ὕστερον τὰ διαθήματα αὐτοῦ, μορφῇ τοῦ ὑψηλοῦ πνεύματος περιεστοίχισαν αὐτόν· ἐξ Ἀθηῶν φυγὰς ὁ Λαόνικος Χαλκοκονδύλης ὁ παρὰ τὸν Προκόπιον μέγιστος ἱστοριογράφος τῶν χρόνων τῶν μεσαιωνικῶν. Ὑπερήφανος οὗτος ὅτι Ἕλληνας ὢν γράφει εἰς τὴν θεοσώτην γλώσσῃν, ἥς οὐδὲ τότε τὸ κλέος εἶχε σεβασθῇ, διδάσκει τὸν Κωνσταντῖνον ὅτι τὸ κλέος εἰς ἔργα τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἐνρhythμου λόγου μεῖζον θὰ εἶναι, ὅταν Ἕλληνας τὰ φρονήματα βασιλεὺς ἀρχὴ βασιλείας οὐχὶ σμικρᾶς, οἱ δ' Ἕλληνας παῖδες εἰς ἐν κράτος ἡρμοσμένοι, τὰ ἑαυτῶν πάτρια ᾗθι τηροῦντες, κάλλιπτα μὲν δι' ἑαυτοὺς, κράτιστα δὲ πρὸς τὰ ἄλλα ἔθνη ἠθελον πολιτεύεσθαι.

Ἀλλὰ παρὰ τοῦτον καὶ ἄλλος ἐτέρωθεν τοῦ δεσπότη τοῦ Μορέως ἵσταται ὑψηλόνος ἀνὴρ. Ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ Ταυγέτου εἶδεν ἰσως τὸ πρῶτον τὰς μελιχρὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, ἐν Τρύπῃ, ἤκουσε τὰς ἀηδόνες τῶν θαλῶν κήπων αὐτῆς καὶ τὴν κλαγγὴν τῶν ἀετῶν τῆς Λαγκαδάς καὶ ἀέπνευσεν ἀρώματα τοῦ θύρου καὶ ἐλάτης. Ὁ Γεώργιος Πλήθων ὁ εἰς ὕψος λόγου καὶ κάλλος καὶ ἰσχύος καὶ λαμπρότητας καὶ χάριν καὶ γνῶμιν βαθυτάτη ἀντάξια τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἀκμῆς—γράφας πλὴν θεοτάτων ἄλλων ἔργων τὸ περίπνομον περὶ νόμων καὶ πολιτείας σύγγραμμα, ὁ αἰθέριος ποιητὴς, οὗτινος θοῶν μεταφράζων ὁ μέγιστος Ἱταλὸς ποιητὴς Λεοπάρδος μακαρίζει τὸ Ἑλληνικὸν γένος ὅτι «ἐπὶ χρονικοῦ διαστήματος εἰς ὅσις τεσσάρων αἰώνων ἐγενετο ἐν ταῖς γράμμασι καὶ τῇ πολιτικῇ ἀπαράμειλλον καὶ πρότυπον».

Οὗτοι οἱ προηγούμενοι αὐτοῦ εἶναι εἰς τὰ παιδεύματα τὰ ἐθνικὰ, τὸν θαυμασμόν πρὸς τὸν ὑψηλὸν καὶ ἐναρμόνιον λόγον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, θεῶν φωνῆς, πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ γένους ἡμῶν.

Μεγαλύνεται ἐκ τῶν διηγήσεων περὶ τῶν πράξεων τῆς φυλῆς· διότι δεικνύουσιν αὐταὶ τὰ ἀκαταπαύστον αὐτῆς, καὶ ὅτι ἐταλαιπώρουν αὐτὴν βαρύνονσι συμφοραὶ πολιτικῆς ἀσυνεσίας.

Ἄλλ' αὕτη δὴ ἡ γῆ, ἡ ὁ βαθυδίνης διαρρέει Εὐρώτα

(1) Ἐκ τοῦ ἀρίστου βιβλίου Χ. Ἀννίου «Νίκαι κατὰ Βαρβάρων».

και στεφάνωμα εὐδὲς ἐκ τῆς ἐλάτης και τῆς κέδρου και τῆς καστονάς περιβάλλουσιν ὁ Πάρων και οὗτος ὁ ταῦς, μέγα παιδευτήριον ἐγένετο, ἵνα μεγ' αἰτετέρα ἐθνικῶς ἐξαρθῇ ἡ ψυχὴ του.

Θέαμα πληροῦν τὸν ἄνθρωπον χαρμονῆς και μεγαλοφροσύνης.

Τάχαλματα πρὸ αὐτοῦ βλέπει τῶν Διοσκουρῶν· συστρατιῶται τῶν ἐθνικῶν ἡρώων, τῶν Ἀργοναυτῶν, ἡμίθεοι ἄσπιοι βιώσαντες ἐν τῇ γῇ τὴν λάμψιν αὐτῶν τὴν εἰμενῇ ὑστερον τηλεφανῇ προχέουσιν ἀπὸ τοῦρανοῦ.

Ἐπὶ θρόνου περιφεγγοῦς καθῆται ὁ Διουκόρογος· ὁ εἰς θαυμασμὸν τῆς ἐνόμου τάξεως τῶν ἀνθρώπων τὴν πόλιν ἀναπλάσας ταύτην, ἔνθα τὰ βουλευματα τῶν γερόντων και τῶν νέων ἀνδρῶν ἡρίστευον αἱ αἰχμαὶ και οἱ ἐμμέλειαν ὀρχούμενοι και ἄδοντες τοῦ Τερπάνδρου ὕμνους χοροὶ και ἡ ἐναρμόνιος εὐμουσία και ἡ λάμπουσα χάρις.

Παρὰ τὸν Κνακίωνα εἰς μόρας, εἰς λόχους, εἰς πεντηκοστὺς προβαίνουσιν ἐν τάξει, ὡς δωριστὶ ἁρμονία, κάλλους ἀνδρικοῦ, σεμνοὶ και χαρίεντες ὡς ὁ Παρθενὼν οἱ ὀλιγοδίατοι παῖδες τῆς Σπάρτης. Τεῖχη τῆς πατρίδος χάλκεα, παιδευθέντες νὰ καταφρονῶσι τῶν τέρψεων τοῦ σώματος, διδασκόμενοι και γυμναζόμενοι εἰς τὸ πειθαρχεῖν, οὐχὶ νὰ φοβῶνται περὶ τῆς ζωῆς ἀλλὰ νὰ αἰσχύωνται περὶ τῆς ζωῆς, διὰ φωτεινῶν ἀκτίνων ἔχοντες γεγραμμένον ἐπὶ τῆς δέλτου τῶν συναισθημάτων ὅτι οὐχὶ τρεπομένων εἰς φυγὴν, ἀλλ' ἀνδρῶν ἀτρέστων μενόντων ἐν τῇ παρατάξει ὁ πόλεμος ἔχει ἀνάγκην, ἐκινδύνευον θαρσαλέοι οἱ ἐλεύθεροι, κηρύσσοντες ὅτι ἐλεύθερος εἶναι ὁ θανάτου καταφρονῶν, ὅτι ἀνάγκη, οὕτως εἰπεῖν, εἶναι ν' ἀποθνήσκῃ τις ἐν τῇ μάχῃ, και ὑπὸ τὰ ἐμβατήρια τοῦ Τυρταίου οἱ παῖδοι, ὑπὸ τὸ καστόρειον μέλος τῶν αὐλῶν ἐνρρυθμῶς βαίνοντες, και εἰς τὰς Μούσας πρὸ τῶν συρράξεων πρὸς τοὺς πολεμίους θύοντες οἱ τὸν νοῦν κομποῖ, οὐχὶ μεγάλαυχα κομπάσματα λέγοντες, ἀλλὰ τὰ δόρατα κραδαίνοντες, ἐπὶ θριαμβικοῦ ἄρματος ἄχρι τῶν Σαρακουσῶν, ἄχρι τῆς Μακεδονίας, ἄχρι τοῦ Πανκτωλοῦ ἡγαγον τὴν Σπάρτην.

Ταῦτα ἀθάνατα θεάματα και ἀκούσματα εἶχε πρὸ αὐτοῦ τοῦ δεσποτάτου τοῦ Μωρέως ἡγεμονεύων ὁ Παλαιολόγος. Καὶ ἐκ τούτων διδασκόμενος συνέστησε περὶ αὐτὸν τὰς φάλαγγας τῶν ἀρματωλῶν. Καὶ ἀντήχουν τοῦ ἀνακτόρου οἱ διάδρομοι και ἄνω τὰ τεῖχη και οἱ θόλοι τῶν ναῶν ἐκ τοῦ βρόντου τῶν ἀρμάτων ἡρώων ἀνταξίωιν τῶν ἐν Πλαταιαῖς, τοῦ Νικολάου, Γραίτσα και Σγουρομάλλου τῶν Παλαιολόγων, τοῦ Κορκοδείλου Κλαδᾶ, τοῦ Βόχαχῃ, τῶν Φραντζήδων, τῶν Μπούα, τῶν Ραούλ, τῶν Φραγκοπούλων, τῶν Λασκάρεων, τῶν Δούκα, τῶν Κορνηνῶν.

Τῆς Σπάρτης τὰ διδάγματα ταῦτα φέρων ἐν τῇ καρδίᾳ ἀνέβη τὸν βασιλείων θρόνον. Δὲν εἶναι ὁ θρόνος οὗτος νωθρᾶς ψυχῆς κλίνη και νωθρᾶς τιμῆς. Ἴππος πολεμιστήριος εἶναι ὁ Δόρκων φέρων τὸν Ἡράκλειον ἐν τῇ μάχῃ τῆς Νινευί· ἡ πολεμικὴ κλίμαξ εἶναι δι' ἧς ὁ Ἀλέξανδρος εἰς ὅρμην θανατηφόρον ἐρρίφθη κατὰ τῆς Ἀόρου Πέτρας δῶν. Ὁ θρόνος οὗτος Θερμοπύλαι εἶναι και ὁ ἐν αὐτῷ Λεωνίδα· τὰ ῥήματα δ' ἐκείνου πρὸς τὸν Εἰρῆνη ἀναμνησκόμενος ἀποκρίνεται πρὸς τὸν Μωάμεθ ὁ Κωνσταντῖνος, «Τὴν πόλιν σοι παραδόναι οὐτ' ἐμὸν ἐστὶν οὐτ' ἄλλου τῶν οἰκούντων ἐν αὐτῇ» και ὅπως ὁ Καλλικρατίδας ὁ Ἐλληνικώτατος πρὸς τὸν προλέγοντα θανάτου κίνδυνον ἐκράβυσεν· αὐὸ παρ' ἑνα τὰ Σπάρτας, οὕτω και ὁ βασιλεὺς ἡμῶν ἐλλάτταξεν· αὐὸ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Και ἐχοίμησεν ὡς λέων και ἔπεσεν ὡς λέων κατακον-

τισθεὶς. Ὑψηλὸς ὡς ὑψίπτερος ναὺς ὑπὸ δυσμενῶν ἐπὶ ὑφάλῳ δολίᾳ ριφθεὶσα, ὡς ὑπὸ σεισμῶν διακλονήσθη ἐκρημνίσθη και μέγας μεγαλωστί κείται τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ Διὸς ὁ ναός.

Ἄλλ' οὗτος ὁ θάνατος ἀναγέννησις εἶναι εἰς ἀντίβιον.

Και ἔλεγεν τὰς φαεινὰς ἐλπίδας σοφὴ θάλασσα θνικὴ ψυχῇ·

οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει.

Και εἰς τὸ ἀστερόεν στεφάνωμα ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος νόντων ἡγεμόνων τοῦ γένους—παρὰ τὸν Πάτροκλον Κόδρον, τὸν Καλλίμαχον, τὸν Λεωνίδα, Ἀλέξανδρον Μολοσσόν, Νικηφόρον τὸν Α'.—ἔβλεπε φέγγους ἀγλαῶς μαρυγὰς προχέοντα τὸν Κωνσταντῖνον ἐπὶ τῆς ἀδελφώτου χρυσῆς αὐτοῦ κλίνης. Τὸ εὐγενὲς σῶμα αὐτοῦ νέας μετάξης περιέβαλλεν ἐσθῆς, εὐρύς κυάνεος, ὡς ληνικὸς οὐρανὸς οὗτος, ἐφηπλοῦτο μανθῦας, ὑψηλὸν πον αὐτοῦ στέμμα περιέδνε τιμίων λίθων, παρ' αὐτὸν ταυνοσίπτερος ἴστατο ὁ δικέφαλος ἀετὸς τῶν Λασκάρεων τῶν Παλαιο λόγων.

Εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ γένους· και ἡ ψυχὴ αὕτη τοῦ ὑπὸ μελίσχιον μειδίαμα καθεύδουσα ἰδε ἀνέπτη πρῶτον ὕπνου. Ἡ ἐλπίς ἡ ὄνειρόπλαστος γοργὴ βαίνει πρὸ τῶν ὁμμάτων τῆς ἱστορίας, «Ἡ ψυχὴ τοῦ γένους καλλίνικος ἐκπροσωπεῖ στρατιὰ και ὁ μεγαλογνώμων μὲν Κωνσταντῖνος ὁ ΙΒ. ὁ ἡγεμονεύσας αὐτῆς ἐν στεφάνῳ μάχαις. Ἡ σπάθη αὐτοῦ, ἥτις ἡγαγεν αὐτὸν τοῦ Νέστου, στήλη φωτὸς ὁδηγήτρια ἐστὶν τοῦ γένους τὴν Ὑπερέχουσαν τῶν πόλεων ἐλπίδα και χαρὰν πάντων Ἑλλήνων.

Και δὲν εἶναι μακρὰν ἡ ὥρα, ὅτε θ' ἔδωκεν

Πάλιν μὲ χρόνους, μὲ καιροὺς, πάλιν δικὰ μας

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Ἐὰν παύσωμεν νὰ πενθῶμεν διὰ τὴν 29ην Μαΐου πρὶν ἀνακτῆσωμεν τὸ ἀπολεσθὲν σημαίνει ὅτι θὰ πᾶν νὰ εἴμεθα και Ἕλληνες.

Οἰκονόμος Γεράσιμος Ποταμιδῆς

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ν. Κ. Κ. ἄ τ ρ ο ν κ.λ.π. Ἀπεστείλαμεν τὰς «Βουλγαρικὰς» ἐν τῇ ἀσφαλεὶ πεποιθήσει, ὅτι ἀφοῦ ἀναγνώστῃς αὐτῆς και ὅσαι πλεονέτεροι, (ὅπως εἰ δυνατόν μὴ μείνῃ ὁμογενὴς ἀπὸ ἐξηκριβωμένα ταῦτα χρονικά τῶν ἐθνικῶν δοκιμασιῶν και τῆς κτῆς (θηριωδίας) θὰ κάμῃτε τὴν δέουσαν κατηχητικὴν αὐτῆς παρὰ τοῖς ξένοις πρὸς μόρφωσιν ἀληθοῦς κοινῆς γνώμης. Στ. Δ. Π. ἄ τ ρ α ι. Ἀπεστάλησαν.

Πᾶσα ἀποστολὴ πρὸς τὴν Ἐταιρίαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Ασυμβέργη

Διευθυντῇ τῶν Πατρίων

Ὅδὸς Νικηφόρου 8 Α

Ἡ δ' Ἀδων